

YOUNG ADULT

ALEŠ NOVOTNÝ

JÁ, SMRT

THRILLER

COSMOPOLIS

© Grada Publishing, a. s., 2022
Text © Aleš Novotný, 2022
Ilustrace obálky © Petra Trčková, 2022

ALEŠ NOVOTNÝ

JÁ, SMRT

*Věnováno mé sestře Báře.
Vždycky tu budeme jeden pro druhého.*

PROLOG

1. ledna

Ta dívka nosila jméno Sabina Formanová.

A byla to právě ona, kdo pozdě odpoledne civěl na úzký sežmoulaný papírek, který svírala v prstech tak urputně, až jí zbělely klouby.

„Sabi, musel to napsat někdo z nás.“ Kamarádka, jež jí papírek do rukou vtiskla, zněla vyděšeně. V očích se jí zračil poplach, neklid natolik obnažený, že to vypadalo, jako by se měla každým okamžikem zhroutit. Ve vlasech se jí rozpouštěly sněhové vločky.

Sabina zůstala na dvě sekundy v transu, než její mozek vyhodnotil tu děsuplnou, nepokrytou výhrůžku, která vrazila do jejího vědomí jako přílivová vlna. Ucítla, jak ji pohlcuje strašlivá předtucha. Splašené srdce se jí marně dobývalo z hrudního koše.

Hrozba! Jasná, výstižná, vykřičník na konci jen dodával slovům na důraze.

Ale pak se dívka pomalu uklidnila.

Myšlenky jí uháněly tryskem vpřed a ztrácely se ve vzpomínkách, jedna stíhala tu druhou, až o sebe klopýtal.

„Nemůžeš se se mnou rozejít... To tě radši zabiju...“

„Nikomu o tom neříkej,“ řekla kamarádce až mrazivě klidně. „Je dobře, žeš to nikomu jinému neukázala. Jen mně.“

Měla silné tušení, kdo by za tím mohl být. Víc než to: byla si tím jistá.

„Nemůžeš mě opustit... Řekl jsem ti přece, že toho lituju...“

Stála ke kamarádce zády a vpíjela do sebe obraz, který nabízel výhled z jejího okna – neutěšenou oblohu se šedomodrým nádechem, jako by den tímto způsobem protestoval a odmítal začít; stromy v dálce pokryté sněhem připomínajícím oblaka cukru. Ulice venku byla opuštěná, ale udusaný sníh uchoval stopy všech,

kteří tudy přes den prošli. Pochmurná lednová scenérie, bezbarvý svět. Všechna ta pustota a ponurost jí pronikaly do mysli. Náhle přestalo sněžit, třpytivá opona padajících vloček zmizela. Vánoce byly nenávratně pryč a zůstala po nich jen studená, nechtěná prázdnota.

„Patříme k sobě... Neudělal jsem to schválně...“

Sabina se otočila ke kamarádce. Ta vypadala překvapeně, obočí svraštělé na maximum.

„Ale...“ chystala se protestovat.

„Prostě to nikomu neříkej, jasný?“ Do svých slov vložila nepřijemný ráz, nekompromisní jako dopad gilotiny.

„Ale, Sabi, tohle už není sranda...“

„Poslouchej mě, krucinál!“ Musela zvýšit hlas, nechtěla být hrubá, ale potřebovala kamarádčinu plnou pozornost. „Nebudeš o tom s nikým mluvit. Ten lístek si nechám. Napíšeš si jiný. Napiš si cokoliv. Rozumíš?“

„Já...“

„Rozumíš?“ Otázka, která nenechávala prostor pro diskusi.

Dívka přikývla. Z tváře se jí však daly vyčíst obavy. Ani děs v jejích očích dosud nevyhasl. „Dobře. Ale proč by někdo něco takovýho psal?“

„Prostě na to zapomeň. A s nikým o tom nemluv. S nikým, jasný?!“

Kamarádka ztěžka polkla a téměř nezatelně přikývla na souhlas, přestože Sabinu stále propalovala zmateným pohledem.

Ta položila lístek na okraj stolu a znovu se zahleděla z okna.

Musel ho napsat někdo z nich. Nikdo jiný tam přece nebyl.

Sabině ta dvě slova na kusu papírku vnukla nápad. Uvědomila si, že ten plán, temný a nebezpečný, se jí nezjevil v okamžiku náhlého prožvení, ale nějaký čas už v ní pomalu rostl. Jako by vše směřovalo k tomuto momentu. Po celé měsíce cítila smutek. A zlost. Stesk nejspíš zůstane její součástí už navždycky, ale mohla se aspoň pokusit zmírnit svoji zlobu.

Poslala kamarádku domů. Jakmile odešla, nahmatala Sabina pod postelí svůj deník a otevřela ho. Popadla propisku a začala psát slova, která budou jednoho dne číst kriminalisté vyšetřující vraždy. Nechala myšlenky poletovat jako netopýry za soumraku.

Sepsané věty za pár týdnů usvědčí vraha. Celá událost bude vypadat jako nějaká antická tragédie.

Když popsala několik řádků, její mysl se zahalila do vzpomínky na rozhovor, který kdysi vedla se svým kamarádem. Při západu slunce seděli na dřevěném molu vbíhajícím do rybníčku, máchali si nohy a dívali se, jak jim voda omývá bílá, zlehka se komíhající chodidla.

„Bojíš se smrti?“

„Ne, když smrt přijde, už to nejsme my. My existujeme jen v životě. Když žijeme, smrt není. Někde jsem to četla.“

„Zlobíš se, že se ptám?“

„Ne. Jak říkám, nebojím se. Smrt je nejjistější obranou proti všem bolestem a smutku. Život je krutější.“ Uculkla a vytáhla nohy z vody. Kamarád ji napodobil. Všimla si leklé ryby, která bezvládně plula po hladině. Zadívala se do jejího oka. Bylo žlutočerné a vypadalo jako malá napodobenina vesmíru.

„Takže se bojíš života?“

„Asi jo. Když žiješ, můžeš cítit bolest a smutek.“ Nervózně houkala nohama ve vzduchu.

„Takže se nebojíš života. Bojíš se bolesti a smutku.“

„Bojím. Bolesti a smutku se bojím ze všeho nejvíc... A udělala bych všechno pro to, abych nic takového necítila...“

ČÁST PRVNÍ

Sebevražedný sněhulák

1.

28. ledna

Byl pátek, sedm hodin ráno. Za svítání všechno působilo zaprášeně a křehce. Šedivé světlo vrhalo bledé stíny a venku panoval chlad. Svět byl pokrytý vrstvou sněhu a jemné krajkové vločky poletovaly řídce oblohou a snášely se na školní pozemky.

Paní Hartmanová, která byla ředitelkou zdejšího gymnázia už bezmála dva a půl roku, tu bývala vždycky první. Dodržovala totiž takový rituál: pokaždé na konci týdne přijela dřív než všichni ostatní – kolikrát ještě pořádně nevysvitlo slunce –, zaparkovala auto na své přidělené místo, vystoupila, zdolala schodiště a procházela se školními chodbami, doposud tichými, bez křiku a vzruchu studentů a učitelů. Žádné houfy žáků trousících se do tříd, žádné zvonění nebo shon, který provází každou přestávku. Panovalo tu nerušené, dokonalé ticho. A to milovala.

Svou výškou paní Hartmanová převyšovala kdejakého muže, i ve svém pokročilém věku si hlídala váhu a vždy nosila jednoduchý, ale elegantní účes. Ostré rysy dodávaly jejímu obličejí punc autority a za brýlemi v tenkých obroučkách, které jí ani za mák neubíraly na kráse, jiskřily ředitelce jasné, pronikavé oči. Obočí nosila vytrhané do klenutého oblouku připomínajícího křídla letícího racka a rty obvykle držela pevně stisknuté.

Její uvážlivost a světažnost byla v místní komunitě pověstná, a ředitelka se hrdě hlásila k tomu, že vede tak významnou instituci, která připravuje studenty na vysokou školu. Gymnázium prosperovalo a hrdě dávalo na odiv své bohatství: vévodila mu rozlehlá knihovna napěchovaná tituly všemožných okruhů, úroveň vzdělání se řadilo k těm nejlepším v zemi, nabízelo i spoustu mimoškolních aktivit a jeho žáci každoročně

získávali řadu prestižních cen. K tomu všemu se pyšnilo krásným, nově vystavěným hřištěm.

A paní Hartmanová si tu vydobyla postavení přísné, ale spravedlivé ženy, které jde jen a pouze o blaho studentů. Alespoň si to myslela. Všemu se snažila vtisknout řád, líbilo se jí, jak jím dokázala stmelit jednotlivce v celek. A každého, kdo se mu nepodvolil, čekal trest. Samozřejmě. Tohle všem žákům vtloukala, dosti neoblomně a za doprovodu varovně vztyčeného ukazováčku, do hlav a nestrpěla, když jí kdokoliv, byť slůvkem odporoval. Naučit studenty kázni, to bylo jejím posláním. Poukazovala na to při každé příležitosti, opakování je přece matkou moudrosti, a svůj monolog doprovázela dravčím pohledem jestřába hypnotizujícího svou oběť.

Ted' právě vystoupala široké schodiště. Cupitala v lodičkách na nebezpečně vysokém podpatku, boty na naleštěné podlaze vrzaly, ve vzduchu se vznášela opojná vůně leštěnky. Ocitla se na chodbě, jejíž zdi byly lemovány skříňkami studentů, seřazenými před ní jako vojáci v pozoru. Prostory mezi nimi krásnila nástěnka s rozvrhy a termíny mimoškolních aktivit.

Všechno bylo tak, jak diktoval školní řád. Poslední dny však ředitelce Hartmanové na jinak dokonale pěstěném obličejí dělaly vrásky nebývalé výtržnosti. V jejím království k nim docházelo znepokojivě často a nejenže byly v přímém rozporu s nastolenými pravidly, ale vykazovaly přímo kriminální chování. A pachatel stále nebyl odhalen.

Před čtrnácti dny nějaký vandal znehodnotil stěnu školní budovy: postříkal ji červeným sprejem. Slovo *KURVÁRNA* se jí to ráno vpálilo do mysli a studenty přitahovalo jako světlo můry. Všichni hned tasili své mobilní telefony, aby si nápis zvěčnili a mohli ho sdílet na sociálních sítích, o nichž ředitelka smýšlela jako o zhoubě lidstva.

Pochopitelně se paní Hartmanová postarala o to, aby ta ohavnost okamžitě zmizela. Nařídila školníkovi, aby ten hnus smazal. Na vše samozřejmě musela dohlížet, protože ten věčně

nespolehlivý školník s ošuntělými kalhotami, které se mu napínaly kolem zbytnělého pasu, kolikrát místo svých povinností jen lelkoval na chodbě a vyprávěl ty svoje otřepané košilaté vtipy.

Chtěla také zavolat na policii, šlo přece o vandalismus. Ale většina učitelů nad tím jen ledabyle mávla rukou. Tvrdili, že studenti jsou v pubertě, vymýšlejí různé neplechy a způsoby, jak na sebe upoutat pozornost, a navíc by prý policie takovou banalitu jen smetla ze stolu. Ředitelka to tedy neochotně nechala být. Protentokrát.

Jen tři dny nato někdo prohodil cihlu oknem její kanceláře. Když tehdy vstoupila do ředitelny, po zemi se válely střepy. Cihla a pár jejích odštěpků leželo na jejím stole, kde zničily zbrusu novou tiskárnu, na niž ještě ani nestihlo dopadnout smítko prachu. Tentokrát příslušné orgány informovala, ale jak se ukázalo, policie s takovou věcí nic nenadělá. Žádní svědci, žádný záznam, nic.

A minulý týden nějaký hajzlík nechal na chlapeckých záchodech v tělocvičně puštěné kohoutky – navrch přes umyvadla přehodil igelitové pytle, takže voda neodtékala, nýbrž se hrnula přes okraj ven a zaplavila celé WC i část chodby. Trvalo několik hodin, než se všechnu vodu podařilo odčerpat, prostory vysušit a vše uvést zpět do provozu.

Paní Hartmanová málokdy podléhala emocím, ale tehdy toho měla tak akorát dost. Policie jí vlažným tónem slíbila, že to podrobněji přezkoumá, ale nejspíš ji chtěli jen odbýt. Ona však hodlala pachateli zatrhnout tipec. Jaký by pak dala příklad studentům, kdyby takovouhle trestuhodnost nechala bez odezvy? Že zločin se vyplácí? Že zůstane bez trestu? V žádném případě. Ona těm ignorantům na policii ještě ukáže. Vždycky se mohla spolehnout na svůj úsudek. Vlastnosti člověka rozpoznala na první pohled a na sto honů. A v hlavě už se zaobírala pár kandidáty, kteří by ty zlotřilosti mohli mít na svědomí.

Ihned ji napadl Michael Hejduk. Ano, všechno ukazovalo na něj. Loni ho skoro vyloučili kvůli šikaně a znehodnocení školního majetku. Rodiče se jeho činy snažili omlouvat tím, že si jejich

synáček prochází těžkým obdobím a nejspíš ho někdo vyprovo-koval. No to určitě!

Nebo za vším stál Vojtěch Linhart, s tím klukem jsou pořád jenom samé potíže. Učitelé si stěžují na jeho nedochvilnost a spaní v hodinách. Ten v sobě nemá ani kapku zodpovědnosti. To, že je kapitánem fotbalového týmu za dorost a že jeho otec zastává vysokou právní funkci, neznamená, že mu všechno projde. Takovými studenty ředitelka nadmíru pohrdala.

Dalším adeptem, který se jí vloudil do mysli, byl Robert Kalina, mládenec s piercingem v obočí, s vytetovanou lebkou na paži a s řetězy kolem krku. Byla přesvědčena, že z toho kluka jednou vyroste grázl a kriminálník, už teď tihl k ignorování zavedených pravidel. Naprosto beznadějný případ!

Až zjistí, kdo to udělal, a ředitelka nepochybovala, že viníka vypátrá, bude to pro něj mít dalekosáhlé následky.

Procházela chodbou, okny dovnitř vplouvalo předjitřní světlo a vykreslovalo obrysy školního dvorku, oděného v bílém hávu. Lavičky, hřiště, stromy a...

Paní Hartmanová se zarazila.

Co to má do háje zase znamenat?!

Udiveně hleděla na postavu stojící uprostřed bílého plácku. Zprvu si myslela, že je to uklízeč, ten slizký otrapa, co si své přerostlé hnědé vlasy sčesává na stranu, aby maskoval temenní pleš, ale mylila se. Nebyl to člověk. Místo rukou klacky, místo nosu mrkev, místo očí štěrky.

Sněhulák.

Ten tam, když odtud včera odjížděla domů, přece ještě nestál. Ne, takového monstra by si byla určitě všimla. Někdo musel přelézt plot a postavit ho přes noc.

Byl velký, o maličko větší než dospělý muž. A dominoval celému prostranství.

Ředitelka přivřela oči a podívala se pozorněji. Toho sněhuláka někdo navlékl do šatů.

Do hajzlu!

To byla přece její sukně, tu jí manžel daroval na Vánoce, a halenka, tu si koupila loni v tescu!

Proboha, někdo se mi vloupal do domu, problesklo jí hlavou.

Na klacku, který představoval levou ruku, byla připevněna černá zbraň. Hlaveň mířila ke spánku. K *jejímu* spánku. Ten sněhulák měl její čepici, její šálu.

Kurva, kurva, kurva!

Sněhulákova tvář byla potřísněna krvavým cákancem.

Panebože...

Začalo zprudka sněžit.

Do mysli obestírané temnotou jí pomalu pronikal její vlastní výkřik.

2.

29. ledna

Daniela Steinerová projížděla lesem, aby mohla sledovat, jak se koruny stromů, obtěžkané popraškem sněhu, konejšivě míhají kolem oken jejího vozu. Mohla jet jinudy, ale tuhle cestu zbožňovala díky klidu, který jí poskytovala, díky téměř žádnému provozu, a hlavně díky stromům. Ty dokázaly tohle místo změnit. Obloha byla šerá, podmračená, bez slunečních paprsků, které by ji prozářily, a ve vzduchu se vznášela mlha, jež halila les do sinavého světla.

Daniele bylo čtyřicet jedna let, a přestože si umyté, bujné vlasy mimořádně nechala rozpuštěné, tmavě modré, téměř indigové oči a obočí si zvýraznila tužkou a na plné rty si nanesla rtěnku světlého odstínu, vypadala starší. V životě prožila nelehké okamžiky a to se na ní podepsalo. Obličej měla zbrázděný vráskami, zejména kolem očí a na čele.

„Jonáši, říkala jsem ti, aby sis vzal čepici,“ napomenula svého osmnáctiletého syna a ve zpětném zrcátku pozorovala, jak si rukou pročísl rozježené světle hnědé vlasy. „Seš pořád jak malý dítě.“

„Zapomněl jsem,“ zamručel nevrle Jonáš a pokrčil rameny. Dál to nerozváděl.

„Nechci, aby u nás bydlel,“ ozval se její syn Ondra, který seděl na místě spolujezdce. Ani se přitom nehnul. Na podzim oslavil jednadvacáté narozeniny a ještě donedávna docházel na vysokou školu v Praze. Ale studia zanechal v předposledním ročníku, protože došel k závěru, že ho univerzita dostatečně nepodněcuje a nenaplnuje jeho očekávání... nebo tak to alespoň zdůvodnil. Daniela běsnila jako šílená. Poslední rok a půl je navštěvoval jen velmi zřídka a teď se jí bude vměšovat do života a rozhodovat o věcech, do kterých mu nic není.

Navíc byla pořád naštvaná, protože nechal školy a před čtyřmi dny se jí jenom tak zničehonic objevil na prahu. Žádné pořádné vysvětlení, žádné vrátím ti všechno, co jsi do mě poslední roky, které se ukázaly být ztrátou času, investovala, což ji ovšem nijak nepřekvapilo. Ondra býval nezodpovědný, a když s ním cloumala puberta, měla problémy ho krotit. Jistá její část mu stále nedokázala odpustit, že když odjel studovat do Prahy, nechal ji tu samotnou s tou nezáviděníhodnou situací, se kterou se jejich rodina potýkala, a nikdy se jí během té doby nezeptal, jak to zvládá.

„Ondro, o tomhle s tebou už nehodlám diskutovat. Vilém a já jsme teď spolu a chci, aby se mnou i žil.“

„Nemůžeš jenom tak přivést cizího chlapa k nám domů,“ protestoval a bezděky zvýšil hlas.

„K nám domů?!“ vykřikla Daniela. „Dovol, abych se zasmála. Děl jak rok ses tu pořádně neukázal, kolikrát jsem se ti ani nemohla dovolat. Nedáváš o sobě vůbec vědět a přes prázdniny sis odjel za nějakým kamarádem do Jablonce, tak tu teď nemluv, jako bys byl součástí mé domácnosti! Začala jsem nově život. Budeš to muset respektovat.“

„A co Robi?“

„Mně Vilém nevadí,“ ozval se okamžitě Danielin nejmladší, teprve sedmiletý syn, usazený vzadu vedle Jonáše, a nahnul se mezi přední sedadla.

„Takže jsi ho zmanipulovala?“ ukázal ten nevděčník rukou na mladšího brášku.

„Ondřeji, já jsem nikoho nezmanipulovala. Robin si s Vilémem prostě rozumí, to je celý.“

„Mně se to nějak nezdá. Táta umřel před několika měsíci. Nemůžeš k nám tahat cizího chlapa,“ prohlásil rozhorleně.

„O svém otci nemluv... Nemluvíme o něm.“ Vyznělo to je-dovatě a srdceryvně zároveň. „Vilém u nás bude bydlet a tím to končí. A pro kluky není zas tak cizí. Už se s ním párkrát viděli.

Jen se v životě snažím posunout dál, ty bys to měl chápat ze všech nejlíp.“

„Tak promiň, že nechápu, když si po pár měsících od smrti svého manžela přivedeš domů nového chlapa.“ Ondra zuřivě gestikuloval.

Schylovalo se k jejich obvyklé rozepři, která vždycky přišla, jako když potemní obloha před bouří – nejdříve to vypadá nevyzpytatelně, ale pak se ozvou údery hromu a nebe křižují ostré blesky.

„S tvým otcem jsem nebyla šťastná už několik let. Víš moc dobře, co byl za člověka. Jak se ty poslední roky choval. A odmítám se s tebou o těchto věcech bavit,“ reptala. „Odjels na vysokou, přerušils s námi veškerý styky. Takže mi teď neříkej, jak mám vést svůj život. Nemůžeš jenom tak přijet a přikazovat mi, co můžu a co ne. Radši se zaměř na svůj život a na to, co budeš dělat teď, když ses vykašlal na školu. Být tebou, hledám si práci. Nehodlám tě živit do třiceti.“

„No jo, pořád,“ odsekl stroze. „Už jsem něco hledal.“

„O tom jsem stoprocentně přesvědčená,“ opáčila suchým tónem prozrazujícím opak.

„Mámí, stavíme se cestou pro pizzu?“ ozval se Robin a naklonil se znovu dopředu mezi sedadla.

„Miláčku, nevím, musíme nejdřív tvému bratrovi Ondrovi pořídit boty a nějakou bundu, když se tu tak dlouho neukázal a nemá v čem chodit,“ pronesla s kapkou nerudnosti Daniela. „Sousedí by nás mohli ještě pomluvit, že si do domu taháme bezdomovce. A zlatíčko, sedni si pořádně, prosím.“

„Ach jó.“ Robin si povzdychl a znovu se uvelebil na sedadle.

„Mám boty i bundu,“ ohradil se Ondřej.

„Jo, bundu roztrhanou a boty samou díru. To je fuk, na tohle ti ještě peníze dám, ale na zbytek si musíš vydělat sám.“ Tónem, který nasadila, hádku ukončila. Jak strašně Daniela toužila mít zase v životě trochu klidu! Po tom všem... S Odrou nechtěla začít takhle.

Nastalo ticho. Autem se neslo jen hučení motoru.

„A co ty, Jonysi, chodíš pořád s Elou?“ vyzvídal Ondra a obrátil se na něj. „Vsadím se, že ti ještě nedala.“

Daniela pohlédla úkosem na nejstaršího syna, ale zároveň ve zpětném zrcátku sledovala reakci jeho mladšího bratra.

Jonáš jen pokrčil rameny. Jeho komunikace se poslední dobou omezila jenom na neverbální náznaky: na krčení ramen a nesouvislé mumlání.

„Co mu nedala?“ zeptal se Robin.

„Nic, miláčku, tvůj bratr jen blábolí,“ opáčila Daniela rozhořčeně a sežehla Ondru káravým pohledem.

„Prej byl na gymplu poprask kvůli nějakému sněhulákovi. Ředitelka si myslela, že se jí někdo vloupal do baráku a ukradl jí hadry. Ten sněhulák byl navlíknutej do skoro stejných, co nosí ona. Nakonec se zjistilo, že svoje má doma, takže někdo prostě sehnal hodně podobný oblečení, jaký sama nosí. Umím si představit ten její výraz, když toho sněhuláka viděla.“ Ondra se lehce zasmál. „A dokonce tam našli i bouchačku, ale nebyla pravá. Jen nějaká laciná imitace z hračkářství, ale ředitelka se málem připosrala. Vypadalo to, jako by si ten sněhulák prostřelil hlavu.“

„Do školy se můžou nosit zbraně?“ vyzvídal Robin s náznakem bázně.

„Nemůžou. Toho, co to udělal, určitě potrestají.“ Pokaždé, když Daniela mluvila na svého nejmladšího syna, zjihla. Ze všech tří jejích potomků trpěl kvůli otci nejvíc, takže mu všechnu tu bolest a ponižování chtěla vynahradit. „A ty nemluv sprostě,“ ucedila a věnovala Ondřejovi krátký peskující pohled.

„Volali policajty?“ vyzvídal Ondra, ignoruje matčinu výtku.

„Nevím,“ zahuhlal Jonáš a z okna přitom pozoroval míhající se krajinu. V očích se mu usídlil nepřítomný výraz. Ostatně myšlenky se mu toulaly bůhvídkde po celou cestu.

„Ty vole, Jonysi, z tebe člověk nic nedostane,“ postěžoval si Ondřej otráveně a pootevřel okénko. Do vozu se vehnala mrazivá zima.

„Co to děláš?“ vyjela na nejstaršího syna Daniela. Jakmile k němu obrátila hlavu, kola vozu začala najednou ujíždět na stranu a přední nárazník se stočil směrem k protijedoucímu autu. V panice dupla na brzdy a ucítla, jak se automatický protismykový systém rázně probudil k životu. Vrátila se s kiou do svého pruhu a instinktivně zpomalila.

„Do háje, chtěl jsem si jenom zapálit.“ Ondra pro názornost vytáhl z kapsy krabičku cigaret, přestože se druhou rukou úzkostně přidržoval dveří.

Daniela zhluboka oddechovala. Z rozšířených očí jí sršelo napětí. Rychle se otočila, aby zkontrolovala syny sedící na zadních sedadlech.

„Dobrý, Robine?“ ujišťovala se.

Nejmladší syn přikývl, ale tvářil se trochu ustrašeně.

„U mě v autě se nekouří,“ utrousila chladně. „A neměl bys kouřit vůbec. Tos utrácel peníze, co jsem ti posílala, za cigarety?“ Hladina zlosti v ní opět stoupala. Zloba zastřela strach, který ji před chvilkou zaplavil.

„Ale ne.“ Mávl Ondra ledabyle rukou a krabičku zastrčil zpátky do kapsy.

Rušné sousední město, kam auto pomalu vjíždělo, postrádalo nedotknutelnost a klid, jež nabízel les. Míjeli radnici, vzhlednou budovu z oceli a skla. A kousek od ní se k nebi tyčila kašna se sochami, pózujícími na zasněženém podstavci s rozličně složenými rukama. Daniela měla pocit, že ji slepá nevidoucí očka svatých sledují jako ostříž. Ty obličej s výrazy utrpení jako by se stáčely jejím směrem a připomínaly jí její vlastní bolest.

Zastavila na křižovatce a čekala, až se na semaforu rozsvítí zelená. Barva, kterou měly její šaty, když ve sklepe našla ležet svého opilého manžela.

Když tehdy scházela po schodišti do jícnu temného sklepení, každá část jejího těla se modlila k Bohu, aby byl skutečně mrtvý. A tehdy, při pohledu na jeho nehybné rozvalené tělo, uvěřila, přestože byla zapřísáhlá ateistka, že Bůh možná opravdu existuje.

3.

29. ledna

Aleš Šindler se utápěl v myšlenkách. Plíživě se mu vkrádaly do hlavy a hromadily se tam jako naplavené dřevo. Bylo jich tolik, že ho zahltily, nedovolily mu usnout. Úporně se o to snažil celou hodinu, ale neklidné úvahy ho vytrhávaly ze spánku a stahovaly ho zpátky do vědomí, kterému se tak usilovně pokoušel vyhnout.

Převalil se na druhý bok, pot mu stékal po zádech a vpíjel se do dušen. Topení jelo na maximum. Dva dny se nesprchoval, a přestože cítil svůj nevábný tělesný pach, neměl v úmyslu s tím cokoli dělat. Neměl v plánu ani vstávat z postele. Chtěl jenom spát. Jenom to. Ale to jediné se mu nedařilo.

Byl kriminalistou na oddělení vražd a nedávno překročil třicítku. V současné době si vybíral dovolenou. Odkládal ji tak dlouho, až mu ji nakonec major Hartl, jeho nadřízený, přidělil. Je prý přepracovaný. Nevyspalý. Nepodává stoprocentní výkon. A navíc ta osudná chyba, které se dopustil.

Otevřel oči a zamžoural na budík. Půl třetí ráno.

Do prdele. Sakra už!

Trápila ho silná kocovina. Aleš dodržoval jedno pravidlo. V práci nikdy nepít. Ale když se po těžkém dni dotrmácel domů, alkoholem nikdy nepohrdnul. Potřeboval něco, co otupuje mozek a pohlcuje děsivé myšlenky. Něco, co mu dopřeje pár hodin bez krve, bez běhání ke státnímu zástupci a k soudu kvůli různým povolením, bez chladnokrevných vražd a několikahodinových výslechů, které častokrát nikam nevedou.

Ráno, než si nalil skleničku whisky, se začel do sobotního vydání novin. To normálně nedělal, ale musel vědět, jak moc to novináři rozmázli. *Velká chyba detektiva na oddělení vražd*, tak zněl titulek. Slova mají moc. Zvlášť ta otisknutá. Ta slova pak

čte celý svět. Jak mohl tušit, co se stane? Nemohl to přece předjímat. Ta holka očividně užívala nějaké omamné látky a trpěla paranoiou. Žádný podíl viny na tom, že ji někdo zavraždil, nenesl. Nebo jo?

Střetávaly se v něm různé emoce. Do mysli mu znovu vplouvaly strašlivé výjevy jejího zkrvaveného těla.

Nechtěl na to myslet. Valná většina jeho kolegů se ho zastala, novináři však přesvědčení o jeho bezúhonnosti nesdíleli. Jistý si nebyl ani on sám. Sice se snažil vsugerovat si, že jeho pochybení nebylo natolik vážné, navzdory tomu, jak fatálně byl dívčin osud zpečetěn, a tvářil se, že pro danou věc učinil maximum, ale někde hluboko uvnitř podléhal vtíravé myšlence, že se mohl snažit víc.

Ve skutečnosti neudělal vůbec nic. Předal dívce svou vizitku. Nejspíš svůj příběh vylíčila nějaké redakci, svěřila se jim tam se svým problémem, poreferovala jim o tom, jak ji policie odbyla, jak ji představitelé zákona nebrali vážně a považovali ji za nevěrohodnou. Zkrátka, že s ní nejednali, jak jim káže etický kodex, a ohrozili tak její život. *Její život*. Žádný už není...

Aleš tolik toužil po spánku. Nemůže být vzhůru napořád. Vyčerpání ho přece musí jednou dohonit, pohltit ho, unést ho do říše snění. Ale proč to *zatraceně* trvá tak dlouho?!

Třeba je málo opilý, už přece střízliví. Možná by nebylo na škodu doplnit hladinku. Jenže neměl sílu se zvednout a dojít si do kuchyně pro láhev.

Hned pod oním nelichotivým titulkem s tou příšernou fotografií se krčil krátký článek o výtržnostech, co se dějí na gymnáziu ve východní části města. Vyprávěla mu o tom jeho parťačka. Její strýc tam pracuje jako učitel a na jedné rodinné akci ji do všeho zasvětil. Posprejovaná zeď. Cihla prohozená oknem. A sněhulák na školním dvoře. Ten prý ředitelku skutečně vyděsil. Vyslychal ji policista z obvodu, praporčík Šedivý, ale k ničemu to nevedlo.

Potvrdilo se, že oblečení, které pachatel na sněhuláka navlékl, je sice až znepokojivě podobné tomu, co ředitelka opravdu nosí, ale nejednalo se přímo o její šaty. Někdo jen koupil pár věcí shodného střihu a barvy, aby vyvolal dojem, že je celý výjev spojen právě s ní.

Strašná ženská, tahle Hartmanová. Pamatoval si na ni. Jednou ji sám vyslýchal ohledně nějakého závažného případu, který se udál kousek od jejího domu. Kdosi ubodal studenta přímo u fotbalového hřiště a na místě činu se tehdy našlo i nepatrné množství pervitinu. Docela poprask. Během výslechu k němu vysílala přísné pohledy a neustále se ujišťovala, že zločince dopadnou, jako by snad tehdy nevyvíjel dostatečné úsilí, aby viníka dostal a postavil ho před soud. Znal typ lidí, jako je ona. Mimořádně arogantní jedince, kteří odmítají akceptovat cokoli, co se nevměstná do jejich absolutistických představ ideálu. Tvrdil jí do očí, že udělá vše, co bude v jeho silách. Maximum. A vraha tehdy opravdu chytil a byl za hrdinu. Nepochybil jako v případě zavražděné Lucie Seifertové.

Znovu se pohroužil do temných, neuspořádaných vzpomínek, které mu splašeně uháněly myslí. Jak přišla poprvé na stanici, její pohled, oči, jaké nikdy předtím neviděl. Plné čehosi, co zaboha nedokázal identifikovat. Volali mu z recepce, že tam na něj čeká nějaká dívka a že chce mluvit vyloženě s ním a s nikým jiným. Chtěla vyšetřovatele přes vraždy. Aleš si myslel, že disponuje užitečnou informací v nějakém jeho probíhajícím vyšetřování, ale mýlil se.

Když vešla k němu do kanceláře, s krátkým zaváháním se posadila na židli a rozmluvila se. A on vzápětí pochopil, že tu není kvůli žádnému neobjasněnému případu. Hlas měla jemný, ale prodchnutý třesem a nervozitou. Tvrdila, že ji někdo pronásleduje. Byla přesvědčená, že jí někdo usiluje o život. Před pár lety tu pobíhal pachatel, co znásilnil a ubodal hned několik mladých dívek. Ten však seděl ve státní věznici, o čemž ji vzápětí ubezpečil.

Namítla, že by to mohl být jeho napodobitel. Sepsal s ní výpověď, ale ona svého stalkera nedokázala popsat. Jako by neměl tvář, tělo ani hlas.

Vypadala roztěkaně a byla celá pomatená. Ustavičně se koukala do spodního rtu, ustaranýma očima těkala po místnosti, hledajíc snad známky něčeho nadpozemského, a zase se vracela pohledem zpět na Aleše, jako by si pokaždé znovu všimla jeho přítomnosti, kterou mezitím vytěsnila z hlavy.

Zorničky měla rozšířené do velikosti kávových zrněk. Když si bezděky vyhrnula rukávy, všiml si, že paže má zjizvené spleť překřížených stříbřitých čar. Řezala se. *Pravděpodobně fetačka*, pomyslel si. Ano, ty neustálené, těkavé pohyby. Určitě se jí jen zmocnila paranoia. Někde si šlehla a blouzní. Jen ho otravovala a připravovala o drahocenný čas.

„Říkáte, že nevíte, jak ten člověk, který se vás snaží zabít, vypadá...?“ Nasadil trochu netrpělivý tón, ona jej však v rozrušení nezaregistrovala.

„Jo, je vždycky ukrytej ve tmě.“

Aleš ztuhl, cosi se v něm vzepřelo. Potřásl hlavou, jako by její odpověď pořádně neslyšel.

„Promluvil na vás někdy? Zaútočil na vás? Nebo vám nějakým způsobem vyhrožoval?“

Její ústa se nepohnula.

„Podívejte, slečno...“

„Vy mi nevěříte, že ne?“ Nervózně si z obličeje shrnula uvolněný pramínek vlasů a zastrčila ho za ucho. Něco v něm vybudilo myšlenku, že ta dívka je prchlivá, asociální a straní se lidí a že to, jak se osmělila přijít až sem, pro ni nebylo jednoduché. Přesto Aleš jejímu příběhu nepřikládal valný význam. Navíc byl silně přesvědčen, že je pod vlivem nějaké omamné látky.

„To netvrdím,“ oponoval. Tón hlasu ho však usvědčoval ze lži.

„Nemůžete to tak nechat. Musíte ho najít. Musíte ho zavřít, než mě zabije. Třeba měl ten vrah, co ho zavřeli, ještě komplice.“

Četla jsem o tom na internetu, nejdřív je znásilnil a pak zabil v nějaký temný uličce.“

Aleš sledoval dívčiny reakce, analyzoval výraz jejích očí. Každý pohyb jejího těla spolu s intonací a chvěním hlasu ho ujišťovaly, že ta mladá žena trpí halucinacemi.

Do chvíle, než objevili její mrtvolu. Měl ji řádně vyslechnout, brát ji vážně. Ale vypadala jako... jako levná prostitutka z dálnice. Laciný make-up, špinavé mastné vlasy, rozmazaná rtěnka. Nejspíš z nízké sociální vrstvy. Ale on je přece policista. Nikdo není víc a nikdo není míň. Neměl by lidi posuzovat podle majetku a financí. Udělal chybu, osudovou.

A když tehdy pohlédl na její ztuhlé tělo a nehybnou tvář, zamrazilo ho. Ústa měla otevřená, ztuhlá ve výkřiku, který nikdo nezaslechl. Stejný make-up, vlasy i odstín rtěnky. A oči, ty šokem vytřeštěné prázdné oči, jako by na něj přesto hleděly. Vyčítavě a zhrzeně, plny strachu, plny bolesti.

Trhnul sebou. Musel usnout. Na pár vteřin se mu podařilo zabrat. Ale zjistil, že ani ve snění není v bezpečí. Ty obrazy ho pronásledovaly až tam.

Kurva!

4.

30. ledna

Erik Kadlec vstoupil do domu, do světa bez příkras, kde mu všechno připadalo chladně anonymní. Nikdy dům, do něhož se před sedmi měsíci nastěhoval, nepovažoval za domov, jen za budovu, kde žije a přespává. Jeho matka zřejmě seděla u televize, jak jinak, sledovala nezáživný televizní pořad a až znepokojivě nahlas komentovala jeho nedostatky.

„Jsem doma,“ zahlásil čistě ze zvyku. Nezazněl v tom ani náznak radosti.

„Pocem,“ přivolala ho máma do obývacího pokoje.

Neochotně poslechl, nevrlý tón jejího hlasu signalizoval, že ho chce za něco peskovat. Možná za to, jak nesvědomitě umyl nádobí, napadlo ho.

Vpochodoval do místnosti. Obývací silně páchl po zažraném cigaretovém kouři. Byly v něm pouze předměty příznačné pro obydlí chudiny: žádné serepetičky, které by zjemňovaly nehostinné prostory. U stěny stály jen dvě vysloužilé staré skříně, u okna objemná zaprášená televize, v koutě se krčila jediná umělá kytky. Z vlhkých popraskaných stěn odpadávala omítka a obnažovala terakotové cihly.

Máma seděla rozvalená na gauči, v ruce držela ovladač. Podívala se na něj s mrzutým výrazem ve tváři. Na malém skleněném stolku, obsypaném drobnými částčkami popela, jak u televize divoce švenkovala cigaretou, trůnily dvě láhve s pivem. Jedna prázdná, druhá poloprázdná. Vzduch byl prosycen pachem jejího dechu.

„Nevynesls odpadky,“ ucedila chladně. Dlouhé mastné vlasy jí rámovaly podlouhlý obličej a kolem očí se jí zachytily žmolky po laciné řasence. Nikdy o sebe příliš nepečovala. „A kdes vlastně byl? U té své štetky?“

„Neříkej jí tak.“

„Můžu jí říkat, jak budu chtít. Co ty odpadky?“

„Udělám to potom.“

„Řekla jsem ti, do prdele, abys to udělal ráno, než se zase někam zdekuješ. Nebudu všechno dělat za tebe, krucinál,“ rozohnila se.

„Jde jen o smetí,“ odsekl. Nenáviděl její zhrublý hlas a nesnášel ji za to, že ona nebyla schopna snášet jeho.

„Seš jako tvůj otec. Pořád jenom samý výmluvy a kecy. Už se do hajzlu vzpamatuj!“ Vylovila z krabičky poslední cigaretu a nasunula si ji do úst.

„Tohle zas nebudu poslouchat já,“ utrousil a obrátil se k matce zády.

„Kam deš?! Ještě jsem kurva neskončila!“ okřikla ho stroze a napřímila se. Zapálila si cigaretu a nechala ji vsunutou mezi rty, takže když následně promluvila, pohupovala se jí v pravém koutku. „Ty malej drzej spratku.“

„Co ještě?“ zeptal se, když k ní stočil tvář.

„Dneska nikam nepudeš. Večer du ke kámošce, tak uklidiš barák. Nebudu pořád všechno dělat sama, hergot,“ vyjela na něj. Lačně do sebe nasávala kouř, jako by vdechovala kyslík na dně oceánu.

Erik si povzdechl. „Na to fakt nemám čas. Mám taky školu, chápeš?“

„Poslyš, hošánku, takhle se mnou mluvit nebudeš,“ ohradila se. Zakomíhala cigaretou v puse ze strany na stranu. Vstala z gauče a varovně na něj zamířila prstem. Odér jejího dechu k němu zavanul tak intenzivně, až se mu zvedl žaludek. „Jsem pořád tvoje matka.“

„Bohužel,“ ušklíbl se, dosti jízlivě.

„Cos to řek?!“ zaútočila hněvivě.

„Nic,“ odsekl. „Seš akorát zase ožralá, a to jsou teprve tři odpoledne,“ vytkl jí. Věděl, že by ji neměl provokovat, ale nemohl si pomoci.

„A co s tím jako uděláš? Udáš mě fízlům?“ Ta jedovatost a nepokrytá výhrůžnost v matčině hlase byly odporné, ze všech jejích obvyklých projevů jí na kráse ubíraly nejvíc. Zhluboka vyfoukla kouř. „Poslouchej mě, ty malej hajzle, jestli mě budeš zase srát, zamknu tě v pokoji.“

„Už jsi skončila? Můžu jít k sobě?“ zeptal se Erik tónem, kterým dal najevo, že na něj její výhrůžky neplatí. Máminu nevybíravému slovníku i hlasu drsnému jako smírek dávno uvykl a přecházel ho bez povšimnutí.

„Uděláš, co sem ti řekla.“ Neptala se ho – byl to rezolutní příkaz.

„Fajn, udělám to. Můžu už jít?“

„Táhni mi z očí, ty spratku.“ Znovu se uvelebila na gauči a mumlala si pro sebe nadávky na jeho adresu. Prostory zahaloval houstnoucí našedlý dým. Než Erik místnost opustil, byla v něm skoro celá zahalená. Cigaretový kouř se roztodivnými tvary vinul ve vzduchu a clonil ženě výhled na televizi. Jí to ovšem ani za mák nevadilo.

Mladík vystoupal schodiště vedoucí do patra k jeho pokoji. Rodinná roztržka, kterou právě absolvoval, tu byla na dennodenním pořádku.

Nenáviděl tenhle dům a opovrhoval svou matkou. A hlavně nedokázal strávit to, že je chudý. Byl přesvědčený, že byl celé dětství odkázán jenom sám na sebe. Žalostné stvoření v obnošeném oblečení, které nic nesmělo, nic moc nedostalo a znalo jen matčin hněvivý hlas. Každý den mu tuctem různých způsobů dávala najevo nechut. A Erik velmi brzy, ještě jako malý capart, pochopil, že úporná snaha o její lásku byla marná.

Otce, který údajně matku opustil ještě před jeho narozením, nikdy nepoznal, ale předpokládal, že zdědil jeho rysy – mámě se totiž vůbec nepodobal. Jako kluk se na tátu ptával často. Přirozeně chtěl vědět, kdo to je, matka ho však pokaždé zpražila přísným pohledem, jako by pronesl vulgární slovo, a občas ho i uhočila, proto s vyptáváním po čase ustal.

Neznal tátovo jméno ani adresu. A matka mu po celý život vyčítala, že je samoživitelka, jako by to byl on, kdo se před devatenácti lety nechal zbouchnout. Neustále zdůrazňovala, jak se kvůli němu obětovala, jak si zničila život i figuru. Nikdy mu neprojevila lásku, kterou ostatní matky nepokrytě dávají svým dětem najevo, jen ho kritizovala, srážela mu sebevědomí, poukazyvala na jeho nezdary, a nad úspěchy vždy jen ledabyle mávla rukou.

Erik prožil nekonečnou řadu stěhování a všelijakých životních otřesů, ty prostě život s jeho matkou provázely. Vzpomínky na jednotlivá místa se mu často rozmlžily a slily dohromady. Sídliště v Plzni, starý zpuštělý dům u lesa v jižních Čechách nebo malý sešlý domek v Jihlavě. Občas zapomínal, který obchod patřil ke kterému zchátralému bytu či jaká hospoda se pojila s tím kterým squatem.

Kolikrát živořili na sociálních dávkách, nosil obnošené šaty z charity a několik dní si nedopřáli nic jiného než chleba s máslem a vodu.

Mladík vešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Složil se na otočnou židli před pracovní stůl, uvedl do chodu starý počítač a čekal, až naskočí operační systém. Na laptop si vydělal na brigádách v nemocnici jako zřízenec. Ten džob mu kdysi dohodila jeho přítelkyně Sabina. Její teta tam pracovala jako neuroložka. Byl jí za to neskonale vděčný. Zbožňoval tu brigádu, rád zabředal do rozhovorů s pacienty a zdravotní sestřičky si ho oblíbily. Ještě před Vánoci však byl nucen odejít. Přišla tam totiž jeho matka, opilá jak zákon káže, a scéna, kterou ztropila, byla pro Erika natolik zahanbující, že v sobě už nenašel sílu, aby se do nemocnice vrátil.

Proto tak toužil vymanit se z jejího dosahu.

A před měsícem se stalo něco, co tuhle změnu mohlo umožnit. Příležitost, jaká se nebude opakovat. Dostal nabídku. Nechal si den na rozmyšlenou, ale když toho večera dorazil domů

a matka na něj žehrala, vytýkala mu, že přišel pozdě, uhodila ho za jakousi drobnost, bylo mu jasné, jak se musí rozhodnout.

Souhlasil.

A třebaže věděl, co všechno je v sázce a jak nebezpečné a šílené to bude, myslel jen na to, jak odtud vypadne a začne někde jinde.

A pro to byl ochoten udělat cokoliv.

5.

31. ledna

David Vaněk, navlečený v zimní bundě, která ještě víc zdůrazňovala jeho zavalité tělo, stál u schodů ke školní budově a psal mámě textovku. Poslední dobou s ní trávil mnohem víc času než v předchozích letech. Ode dne, kdy mu rodiče tu srpnovou neděli v kuchyni, kam se všichni usadili za jídelní stůl, sdělili, že jeho matce diagnostikovali rakovinu, a jeho svět se zhoupl jako paluba lodi za neúprosné bouře, se k ní tak nějak automaticky přimkl. Povídali si u ní v ložnici, kde s pobledlou, hubenou tváří a unaveným pohledem jenom seděla na posteli, opřená o polštáře.

Probírali spolu všechno možné, ale nikdy se byt jen slůvkem nezmínili o její nemoci. Tohle téma pokaždé obkročili, jako by šlo o nášlapnou minu, a zabrousili k osvědčeným jistotám jako škola, kamarádi nebo vaření. Přestože prostorem vibrovalo napětí, ta nechtěná pravda, o níž se báli promluvit. Přežije to jeho máma, nebo pro ni bude její osmnáctiletý syn brzy truchlit?

Na trávě se povalovaly hromádky sněhu, které školník odházal z chodníků, a zem byla pokryta jemnou krustou ledu. Člověk musel našlapovat pomalu a obezřetně, aby neuklouzl a neskončil na pohotovosti se zlomenou nohou.

„Čau, Dejve,“ oslovil ho kamarád Kuba, který scházel ze schodů a usmíval se, zatímco po jeho pravici kráčel Jonáš, který se naopak kabonil jako bouřkové mraky. „Jdeš s náma dneska bruslit?“

„Nevím,“ opáčil David a naposled zkontroloval displej, jestli mu už máma odpověděla. Nic. Nejspíš po těch nových lécích, které jí předepsal doktor, okamžitě usnula.

„Taky nevím, jestli přijdu,“ prohlásil Jonáš nevrle. „Nemám na to náladu.“

„Ty vole, ty nemáš náladu na nic,“ kontroval Kuba uštěpačně. „Hlavně dneska doraž na trénink. Kluci jsou už dost nasraný, jak to flákáš.“

„No jo, stejně mě ten florbal moc nebere. A Vrchlickej je strašnej čurák.“

„Radek je v pohodě. Jen ho prostě sere, že tam nechodíš, když potřebujem sudej počet, a navíc tu tělocvičnu platíme, abychom tam mohli hrát.“

„Ať si trhne, dělá, jako bysme hráli národní ligu, ty vole. Je to jen parta blbejch amatérů. A dáváme přece pár drobnejch, tak vo co jako de?“

„Prostě doraž,“ odmítl o tom Kuba diskutovat a otočil se k němu zády.

David tuhle jejich rozepři poslouchal už nejmín počtvrté a po každé usoudil, že v porovnání s jeho problémy řeší kluci blbosti. Pravdou bylo, že Kuba přišel o Julii a Jonáš ztratil tátu, ale nezdálo se, že by nějak emočně strádali. Aspoň to tak Davidovi připadalo.

„Nevíte, proč Sabča zase nebyla ve škole?“ vyzvídal Kuba. Vylovil z kapsy naprasklý iPhone a něco do něj datloval. „Psal jsem jí na instáč, ale ani to nečetla.“

„Možná jí zas nebylo dobře,“ odvětil Jonáš a ledabyly pokrčil rameny. David byl zmatený z jeho netečnosti, kterou u něj dřív neznal. Jonáš se poslední dobou mračil i nad věcmi, kterým by se ostatní smáli. Pro nic se nenadchl, naopak všechno odsuzoval. Jediné, o čem mluvil se zanícením, byla ta *hra*. Navíc měl David podezření, že se Jonáš Sabině vyhýbá. Když vstoupila do místnosti, on odešel, když se o ní někdo začal bavit, on zmlkl, když navrhli, že u ní přespí, on bez váhání odmítl.

„Nejspíš bych k ní měl navečer skáknout, jestli je ok.“ Zasu-nul mobil do kapsy a všichni se vydali po chodníku směrem od školy. „A jak je na tom máma, Dejeve?“

David ztuhl. Samozřejmě, tuhle otázku slýchal často, kamarádi mu ji pokládali každou chvíli a on se na ně za to nemohl

zlobit, vůbec ne, do jisté míry, někde v hloubi duše, ho dokonce těšilo, že se o něj bojí, ale on máminu rakovinu odmítal, stejně jako nechtěl s kýmkoliv rozebírat své pocity. Proto vytasil svou rychlou a nicneříkající odpověď *jde to*, aby se pokud možno vyhnul srdceryvným pohledům.

„Hej, hej, kluci!“ volal na ně holčičí hlas. Všichni zastavili, aby zjistili, že je dobíhá Bára, tváře růžové od mrazu.

Ačkoli by to David nahlas nepřiznal, kamarádka mu poslední týdny lezla na nervy. Při každé možné příležitosti začínala o tom svém velkém rozchodu s Vojtou Linhartem, jako by to byla učiněná katastrofa nedozrnlých rozměrů. Když do sebe vyklopila pár skleniček vína pochybné kvality, které většinou sama přinesla a většinu ho taky sama spořádala, začala hystericky bulit a všechny objímat a mezi vzlyky se litovala, jak je sama a že tohle si nezasloužila a taky že by měli všechny chlapy vykastrovat.

Sabina s Elou ji utěšovaly, že Vojtěch je hajzl a debil a že jí nestojí za to, aby se trápila, a kdesi cosi. A ten kolovrátek se otáčel víkend co víkend, ať už parta trávila čas u Sabči nebo u Kuby, takže Davidova trpělivost byla vystavena tolika zkouškám, že naposled, když k tomu došlo, se sbalil, vymluvil se na bolesti žaludku a bez rozmyslu odešel.

„Čau, nemělas mít ještě tělák?“ zeptal se Kuba.

„Vykašlala jsem se na něj. Sabča stejně není ve škole.“

Bára byla takový Sabinin stín, co se jí táhl za zády skoro jako nepřirostlé siamské dvojče. Po Juliině smrti, kdy se Sabča na pár týdnů stáhla do nepropustné ulity, odmítala s kýmkoliv mluvit a úplně vypustila společenský život, se Bára všemožně snažila vedrat ještě víc do její přízně. Hledala skulinky, aby si skrz Sabčinu neprostupnou skořápku prorazila cestu.

Podle Davida ucítila příležitost, jak nahradit Julii, na niž vždycky tak trochu žárlila, jelikož ji Sabina jakožto svoje dvojče přirozeně upřednostňovala, a teď, když byla zranitelná, opuštěná a bez Julie, chtěla kámošce ukázat svoji nehynoucí podporu.

David Sabinu zbožňoval a stejně jako ostatní, také on se vznášel v tom příjemném opojení, které její přítomnost přinášela. Jenže po tom, co se stalo minulý měsíc, začal o jejím přátelství značně pochybovat. To, co mu provedla, vnímal jako odporný podraz.

„A nevíte, kde vůbec je?“ strachovala se Bára. „Ani Erik nepřišel. Myslíte, že jsou spolu? Vůbec mi nedala vědět.“

Jonáš, který jí absolutně nevěnoval pozornost, a to nejen dnes, ale tak nějak všeobecně, jen bezcílně civěl po zasněžených domech. David pokrčil rameny a Kuba si odfrknul.

„Nechápu, proč s ním pořád je,“ utrousil jedovatě. „Akorát z ní tahá prachy, to je celý. A Sabina? Ta pořád dělá, jako by to nevěděla.“

„Je to přece její věc, komu půjčuje peníze,“ reagoval Jonáš, ale Davidovi přišlo, že spíš jen proto, aby mohl Kubovi oponovat, než že by bránil Erika.

„To jo, ale... prostě... víte jak, mám pocit, že ji akorát využívá.“

„Sabča by se mi určitě svěřila, kdyby něco neklapalo,“ vložila se do debaty Bára. David potlačil nutkání obrátit oči v sloup.

Na mobilu mu cinkla zpráva. Psala máma, a tak se rozloučil se zbytkem a napříč své váze a odporu ke sportu pelášil domů, aby s ní mohl pobýt.

6.

31. ledna

Bára Vacková kráčela po přechodu pro chodce na druhou stranu ulice. Mířila ke své kamarádce Sabině, která se zase neukázala ve škole. Strachovala se o ni. Nemohla si nevšimnout, jak strašlivě zhubla, jak na ní visí oblečení, jako když navlíknete strašáka – jen holé tyčky, na nichž se pohupují šaty, jak má unavené oči, jimiž ráno mžourá do kelímku s cappuccinem a pod nimiž v ranním slunci vynikají temné kruhy, jež jí dodávají vzezření utopence. A k tomu ta dvoulitrová petka, co ji neustále vláčí s sebou a ustavičně z ní upíjí, jako by snad žili na Sahaře.

Bára nepochybovala, že Sabča stále oplakává svou sestru Julii. Že trpí depresemi, nešlo přehlédnout: pilulky na jejím nočním stolku, úzkostné stavy, kdy se přemáhá, aby se usmívala, ale těm zkrouceným rtům chybí opravdovost, jak se jen sporadicky zapojuje do diskusí a vesměs jen tehdy, pokud ji někdo oslovil.

Bára cítila, jak se po Juliině smrti začala celá parta rozpadat, jako by se mezi nimi vznášelo zlověstné napětí, ostražitě pohledy, narážky, a přestože hra, s níž Sabina přišla, je měla stmelit, bylo tomu podle ní rozhodně naopak.

Už z dálky viděla dům Sabčinych rodičů. Přestože navenek působil majestátně a půvabně, jako by ho obklopovala neviditelná aureola klidu – vysoká čistá okna, ověšená ještě pár ozdobami z Vánoc, nově položená střecha, na níž uvízlo několik obláčků sněhu jako cukrová vata, umetená příjezdová cesta –, vnitřek domu vyhníval smutkem, ztrátou a nepříjemným tichem, které se producírovalo prázdnými chodbami a pokoji. Smích zalezl do ústraní, veselé hlasy se vytratily do temnot a zůstaly po nich jen němé pohledy a prázdné výrazy. Přesně takhle to vypadá, když do rodiny zavítá smrt.

Bára se vyhnula mladému páru, který se zamilovaně držel za ruce. Přepadl ji smutek, jelikož si připomněla, jak bohapustě ztroskotal její vztah s Vojtou, od něhož ji Sabča vehementně odrazovala už na samém počátku. Tvrdila, že Vojtěch je debilní fotbalista s egem načechraným až na půdu, frajírek, co si honosně vykračuje školními chodbami, jako by to tam se svou partou podobně smýšlejících dementů celé osvobodil, a záletník, který ji při první příležitosti podvede s nějakou vyzáblou kozatou blondýnou.

Ale Bára tomu nevěřila, byla si jista Vojtovou upřímností. Zhltnula každé ujištění o tom, jak mu na ní záleží a jak ji miluje, a za to mu dovolila všechny ty intimnosti ve své ložnici, po kterých tak toužil. Jen aby ho nakonec načapala v posteli s o rok mladší holkou, kterou z hloubi duše nesnášela. Hotová reklama na klišé.

Zrovna se tu depresivní vzpomínku pokoušela vytrást z mysli, když si všimla, že z domu Formanových vychází Erik, Sabčín přítel. Vypadal ustaraně.

„Čau,“ oslovila ho a on sebou mírně škubl, protože ho vytrhla ze zamyšlení.

„Jé, čau,“ oplatil jí pozdrav. „Jdeš k Sabče? Zrovna usnula. Nebylo jí moc dobře. Myslím, že něco špatného snědla.“

„Aha,“ odpověděla Bára zklamaně. „Chtěla jsem za ní zajít.“

„Teď bych ji radši nechal spát. Vypadala fakt utahaně.“

Erik působil jako správný a milý kluk. Na rozdíl od Jonáše, který ji ignoroval, nebo Davida, jenž jí dokonce opovrhoval, se k Báře vždycky choval hezky a nikdy nešetřil úsměvy. A přestože ho kluci podezřívali, že se Sabčou chodí s postranními úmysly, tedy kvůli bohatství její rodiny, ona věděla, že ho má její kamarádka opravdu ráda. A on ji. Přesto na něm Báře něco nehrálo. Nedokázala to pojmenovat, ale nějaká jeho část, co z něj vyzařovala, ji odpuzovala jako repelent komára.

„Jdu akorát domů. Můžu tě kousek doprovodit,“ nabídl se Erik, ale Bára pojala podezření: chce se jen ujistit, že Sabču nechám v klidu spát.